VOL. 59, No. 11. JUNE 1, 1967. 59. ÉVF., 11. SZÁ.M. 1967. JÚNIUS 1.

Evangéliumi Hírnök
GOSPEL MESSENGER

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America — Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja

JÉZUS mondá: "De kell, hogy előbb hirdettessék az evangélium minden nép között." (Márk 13:10.)

JÉZUS VISSZAMENT MENNYEI ATYJÁHOZ

(Lk. 24:50—51.)

Negyven napig maradt még a földön, miután kilépett az Arimathia-i József által kölcsönzött sírból. Ezalatt az idő alatt felépítette Péter összeomlott lelkét és elhívta másodszor is az emberhalászatra és pásztorává avatta annak a nyájnak legeltetésére, amelyet szétszórt a gecsemániai tragikus éjszakának zivatara azokkal a juhokkal és bárányokkal együtt, amelyek már szintén megváltattak és be is jönnek majd abba az akolba, amelynek ajtóbejárati méltóságát magának tartja meg a megvert, de megdicsőült Pásztor.

Elhengerítette a Magdala-i Mária szívéről az aggodalom követ. Kéfáshoz való csatlakozásával beigazolta, hogy Ő úton jár tovább és mentében tanít, emel és vigasztal, de be is megy oda, ahová hívják. Közvetlenségéről is meggyőzte övéit és egyben az egész világot arról, hogy királyi méltóságára való tekintettel is leül övéinek egyszerű asztala mellé és velük élvezi a még egyszerűbb eledelt, de mégis a természet világ legédesebb és a legművésziesebben előállított eledelét. Előhívta Tamást kételkedésének sötét barlangjából, hogy merítsen szíve szeretetének felfakadt forrásából, s aztán küldje száműzetésbe kétes gondolatait. Átadta barátainak világhódítási tervét, melynek kialakulásában eszközül alkalmazta őket azzal a bíztatással, hogy velük együtt dolgozik mindig és mindenütt.

Nincs több tennivalója már és így mi sem természetesebb annál, minthogy visszatérjen Atyjához a mennybe. El kellett hagyja a kicsiny tanítvány csoportot, különben nem lehetett az egész világé. Szellemmé kellett alvadjon, hogy lényével betölthessen mindent. Istenné kellett magasztosuljon, hogy előtte minden térd meghajoljon. Fel kellett emelkedjen, hogy mindeneket magához vonhasson, miután az utat megdicsőült testének felemelkedésével az egekben lakozó Isten felé.

"Elvezette őket Bethániáig..." De honnan és hol?

Visszajöttek már Galileából, ahová a feltámadás angyala küldte őket. (Mk. 16:7.) Júdea tartományban született Jézus, közel Jeruzsálemhez. Jeruzsálemen kívül kezdődött halálszenvedése és itt érte el tetőpontját is. Jeruzsálembe jöttek vissza a tanítványok s talán azon a helyen gyülekeztek össze, ahol az utolsó vacsorát ették meg azzal az alázatos Mesterrel, aki megmosta lábaikat és szívükbe öntötte a szeretet himnuszát, mint olyat, amely ismertté teszi őket a világ előtt. Bemutatta nekik testének képleges áldozatát is azzal az utasítással, hogy vigyék át annak cselekvését a gyakorlatba egész addig, amíg Ő ismét eljön.

Itt jelent meg utoljára köztük a feltámadásnak negyvenedik napja reggelén és nyájasan felszólította őket: "kövessetek engem!" Megindult előttük ugyanazon az úton, melyen elfogatása éjszakáján ment az Olajfák hegye felé. Elhalad Mória hegye mellett, amelynek tetején díszelgett az ország büszkesége, a templom. Leereszkednek a Kardon patak völgyébe és a patakon át, ott vannak a Gecsemáné kertben, az áldott emlékű helyen, ahol Atyjával szokott beszélni. Igen ott, ahol megnyíltak szent testén a sejtek annyira, hogy átszivárgott azokon lüktető vére. Talán megállt itt egy pillanatra, de nem borult már térdeire. Túl van már azon, aminek rettegéssel nézett elibe. Nincs már kérnivalója attól, Akinek dicső országa kapuja felé vette útját és csak pillanatok kérdése és már be is vonul annak szivárványtól ívelt boltozata alatt.

Sokszor és sok helyre vezette már ezt az általa nagyon szeretett mozgó egyházat. Most ennek minden tagja érzi, hogy utoljára haladnak nyomaiban annak, aki az utóbbi negyven nap alatt épp olyan hirtelen tűnt el közülük, mint amilyen előzetes figyelmeztetés nélkül megjelent köztük. De amiképpen már régen megmondta nekik, hogy ama napon senki sem kérdezheti meg őt, hogy hová megy, mély csendben haladtak utána, egész közel Bethániáig s itt megállt előttük és szembe fordult velük. Mégegyszer megpihent arcukon kedves tekintete, s aztán arra kérte őket, hogy maradjanak Jeruzsálemben és várjanak arra az erőre, amelyet elküld rájuk s amelynek hatalmával aztán át kell szárnyalják a világot és megmondani mindenkinek, hogy Isten nem haragszik tovább a világra. Megnyíltak mennyei országának kapui és átlépte annak küszöbét Jézus, aki már

(Folytatás a 2. oldalon)

ESTE...

A dombok selyme lágyan szétterül,
A bokorban egy tücsök hegedül.

Az esti csendben ülök, hallgatok,
Egy messzi csillag fénye rám ragyog

Az a csillag jó Anyácskám szeme,
Meleg szívének halk üzenete.

Ragyogj, ragyogj reám te áldott égi fény,
Amíg ragyogsz én nem vagyok szegény.

Somogyi Gáborné

JÉZUS VISSZAMENT MENNYEI ATYJÁHOZ

(Folytatás az 1. oldalról)

nemcsak egyszülött Fia Istennek, hanem első szülött a halottak között és zsenge az embervilág gabonája között is, amely gabona érik az aratás nagy és rettenetes napjára, mely napot és órát senki sem tud, csak Isten.

Most már kinyújtja és felemeli áldást osztogató kezét, Ő az "Örökkévaló Főpap", hogy megáldja azokat, akiket boldogoknak nyilvánított már régen azért, mert láthatták szemeik azt, akit próféták nem láthattak.

Milyen kár, hogy nem jegyezték fel utolsó áldást kérő imáját. Vagy talán elrebegte megszentelt ajka ismét a következő imát:

"Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat... Én megdicsőítettelek téged a földön; elvégeztem azt... Nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál... Én nem vagyok többé a világban, de ők a világban vannak! Szent Atyám, tartsd meg őket a Te nevedben... Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrízd meg őket a gonosztól. Szenteld meg őket a Te igazságoddal: a Te Igéd igazság. Amint Te küldtél engem a világba, úgy küldtem én is őket a világba. És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, őnekik adtam, hogy egyek legyenek, mint mi egy vagyunk: én őbennük és Te énbennem; hogy tökéletesen eggyé legyenek és hogy megismerje a világ, hogy Te küldtél engem és szereted őket, amiként engem szerettél. Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is velem legyenek, hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál; mert szerettél engem a világ teremtése előtt!"

Ha ez volt, vagy ehhez hasonló volt az áldást kérő, hatalmas erő rejlett benne s olya, amelynek súlya érezhető ma is.

Hangja csengésének elnémulásával, eltűnik dicső alakja is az utána bámuló, megáldott gyülekezet szemei elől. Lábai alatt maradt szenvedésének helye a Golgota "boldogság hegyé"-vel együtt. A galileai tenger békés partjával, hol tanított. A Táborhegy, ahol fogadta az Ószövetség két kimagasló alakját, akik mennyei követségben keresték fel. A kisértés pusztáját, ahol először mérte össze erejét a régi kígyóval. A Jordánt, hömpölygő hullámaival, amelyeknek alámerítette az Illés lelkével megjelent bátor látnok s melynek partján először egyesült az Istenség három személye Betlehem csillaga pályafutásának végállomása és királyok előtte való hódolásának helye a betlehemi mennyei fényben fürdött mezővel együtt.

Most látja már Tamás, hogy hová megy az ő Ura és Istene. Értik már mindnyájan ezt a mondását: "Az én Atyám házában sok hajlék vagy... Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek!"

Ó, milyen kellemes felemelkedésének lengése. Áthasítja az egeknek egeit. Elhalad a bolygók mellett és jönnek is már elébe a szolgálatára rendelt angyalok. Harsognak a trombiták, sírnak s zokognak a hárfák mélabús hangjai, úgy, amint meg van írva: "Felvonul Isten harsonaszóval, kürtzengés közt az Úr." (Zsol. 47:6.) Angyalok állnak sorfalat diadalútja mellett s összeérő szárnyaikkal formálnak boltívet fölötte. Nérubim angyalok szárnyalnak előtte. Feltör a kiáltás és zúg az ének a gyöngykapu előtt: "Ti kapuk emeljétek fel fejeiteket és emelkedjetek fel ti örökkévaló ajtók, hadd menjen be a dicsőség királya! ... Az erős és hatalmas Úr, az erős és hadakozó Úr! ... A seregek Ura, Ő a dicsőség királya." (Zsol. 24:7—10.) Jönnek a szárnyaló szellemeknek sokasági. Úgy tűnik, mintha az azúrkék égboltozat két hatalmas szellemszárnnyá alakulna át és ereszkedne rajta lefelé a végtelen és tökéletes Szeretet, fogadni szerelmes Fiát, akinek birodalmi trónja készen van már Istenségének jobbján. Felmutatja a jövendő jóknak Főpapja áldozatának pecsétjét, amely feljogosítja őt arra, hogy egyszer s mindenkorra lépjen a szentélybe, mint az örök váltság egyedüli megszerzője. (Zzid. 9:11—12.)

Testvéreim, zengjetek velem halleluját Istennek, amiért "olyan Főpapot adott nekünk, aki a mennyei Felség királyi székének jobbján ült, szolgájaként a szent helynek és az igazi sátornak, amelyet az Úr épített és nem ember". (Zsid. 8:1—2.)

Dicsőséget adott neki az Atya és erre nem borul rá a Golgota sötétsége. Koronát, amelynek tüskéi nem sértik megszentelt fejét. Palástot, amelyen nem fognak sorsolás által osztozkodni. Jogarat, amelyet nem fognak megrepedezett nádszállal kicserélni. Nevet, amelynek említésére nem fognak "feszídsmeg"-et kiáltani...

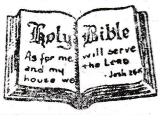
De milyen jó tudni azt, hogy minden méltóságára való tekintettel is, nem feledkezik meg azokról, akiket megváltott és tanított itt. Nem feledkezik el erről a földről, ahová lehozta Őt a Szentlélek és ahol testet formált neki Isten. Ahol állt az Ő bölcsője és ahol beszélni és járni tanult, ahol kilépett és megindult életcélja felé és erre az alsó szürke pontra, drága testének edénye is öntötte a vért és gyomra magába zárta őtet is egy rövid időre. Nem, ó nem felejti el soha Betlehemet, sem a Názáret-i kedves földi otthont, ahol testvérei is Istenként imádják már. Tenyerébe metszette a föld minden népét és fülébe kiáltja a világnak: Nem hagylak titeket árván; helyet készítek nektek és eljövök értetek, magamhoz viszlek, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek!

Nemsokára tüzet bocsát az égből, pünkösdi tüzet, hogy általa kiégesse belőlünk a bűnt; felmelegítse jéghideg szíveinket; bevilágítson életünk sötét zúgába; összeolvasszon bennünket egy igazi testvéri közösségbe; hogy általa megvilágítsa elménket és azok előtt az Írásokat és végül az utat is, amelyen égbe emelkedhetünk Ő utána.

Testvéreim, ez a föld nem hazánk nekünk. Különösen nem azóta, amióta felvitte innen szívünket magával Ő, Aki mennybe emlekedett. Egészen szenvedélyes vággyal töltötte be lelkünket őmaga után. Megindított bennünk egy csodálatos lelki fejlődés áramot és ez a csodálatos erő felfelé vonz minket. Érezzük, hogy olyan egyéneket formált belőlünk, akik nem érezzük jól magunkat a bűn egyiptomának húsos fazekai mellett. Óhajtja lelkünk a mennyei kenyeret és az életfának frissen termett gyümölcsét. Fülünket sérti e világnak zaja; vágyunk hallani a mennyei zenét. Nem bírjuk látni a sötét világ bűnözését; kívánjuk látni a tökéletes szentek életét. Kívánunk látni Téged színről-színre, megdicsőült szent Bárány és ezáltal a meglátás által, hasonlókká válni tehozzád! Neked is ez szent akaratod, hogy legyenek veled azok, akiket neked adott Isten!

Molnár Antal

Missziói mezőkről...

Gyermek táborozás

Mint az elmúlt években, ezévben is megóhajtjuk rendezni gyermektáborozásunkat a torontói gyülekezet Rama-i Táborában.

Az elmúlt évek tapasztalata azt mutatta, hogy igen áldásos volt a gyermekek tábori foglalkoztatása. Mivel nemcsak hivő szülők gyermekei vettek részt a táborozásban, így alkalmunk volt a gyermek evangélizálásra a fizikai játékok mellett. Hitünk az, hogy az idei táborozást is megáldja Urunk.

Tábornyitás dátuma: július 10., közvetlen a felnőtt konferencia és a Szövetségi Konvenció után. Az ünnepélyes táborozás pedig június 20-án lesz, amikor a résztvevő gyermekek szüleivel együtt tartjuk záró istentiszteletünket és záró műsorunkat.

A fizikai (sport, úszás) foglalkozással párhuzamosan a gyermekek lelki nevelésére helyezzük a fősúlyt. Rendszeresen előre kidolgozott napi terv szerint a gyermekek korcsoportonkénti biblia-osztályba lesznek foglalkoztatva. A bibliai osztályok előadói Mátrai Mihályné és Papp Mária tv.-nők lesznek New Yorkból, illetve Yankersből.

Kérjük Urunkat, hogy készítse elő a gyermeki szíveket az elhintendő "Igemagvak" számára, továbbá áldja meg az előadókat, hogy alkalmas eszközök lehessenek kezében, az áldozatot hozó gyülekezetnek pedig fizesse vissza a befektetett fáradtságot és anyagit az Ő gazdag tárházából!

A Tábor Bizottság megbízásából:
Bánkuti Lajos, tábor direktor

* * *

A Chicago fölött átvonult viharról

A közelmúltban hasábokon hozták a jelentést és fényképeket a lapok arról a katasztrófális viharról, amely Chicago városnak egy részén tombolta ki szörnyű haragját, megrettentő nyomokat hagyva maga után. Erről az orkán pusztításról küldött egy nagyon rövid jelentést Tatter Vilmosné testvérnő, amelyet teljes eredeti szövegében közlünk az alábbiakban:

Egy kis leányka figyelmét próbálják elterelni, de ő csak hajtja. Hol van az én mamám? És a mama ott fekszik a hideg carpit padlón halva. Házak egyenlők a földdel, mint egy labdát kapta fel és dobta le a vihar. Telefon, villany, minden drót leszakadva fekszik a földön. Rendőrök, katonák járják az utcákat és önkéntesek kapával a kezükbe keresik az élőt a holtak közt.

* * *

— Itt van az én gyermekem? — kérdezi egy kétségbe eső anya a kórház irodáján.

— Nincs itten, talán a halottas kórházban van, vagy a rögtönzött halottas épületben.

Szalad az anya, szalad az apa, keresni az övéit.

Reggel még együtt reggeliztünk. Istenem jaj, segíts!

Sötét van mindenüt, csak gyertya van itt, ott. A kórházakban is alig látnak dolgozni, kötözni. Nincs több hely — hangzik a segélyhelyekről. Sokan keresik ásóval az élőt vagy a holtat. Senki nem kiabálja, "nincs Isten", hanem keresik a szót, míg rátalálnak. "Istenem segíts!"

Soha ilyen fekete, zöld felhőt nem láttam, mondja a szomszédom.

— Mit csinált egyedül a házban? — kérdi tovább.

— Imádkoztam — feleltem.

Barát, ellenség mind együtt érez. 600 ember otthon nélkül bolyong. Ambulance, magánautók, mind viszik a sebesülteket.

EVANGÉLIUMI HÍRNÖK
GOSPEL MESSENGER
Published semi-monthly

OFFICE OF PUBLICATION
Hungarian Baptist Union of America
2844 East 130th St., Cleveland, O. 44120

Editor — Szerkesztő:
Rev. ANTON MOLNÁR
1370 Michigan Blvd.
Lincoln Park, Mich. 48146

Second Class Postage Paid at Cleveland, Ohio.

Subscription fee: $3.00 per year

Előfizetés és címváltozás erre a címre küldendő:
Mr. John Szász
1619 Edward Avenue N. E.
Canton, Ohio 44705

Printed by
CLASSIC PRINTING CORPORATION
9029 Lorain Ave., Cleveland, O., 44102

A tavaszi konferenciát megtartottuk

Isten iránti hálás érzettel tudatjuk, hogy ismét lehetővé tette az Úr, hogy a központi prédikátorok és diakónusok megtartsák tavaszi konferenciájukat ápr. 29-én a wadsworthi Magyar Baptista Imaházban.

Mint mindig, most is imaáhítattal kezdtük, amelyet Kovács B. Mihály diakónus vezetett a korinthusi első levél 15:58. vers alapján s közös imádkozás után Vér Ferenc elnök olvasott néhány verset a 90. zsoltárból és megnyitotta a gyűlést. Mivel Kun Gyula lelkipásztor nem jöhetett át Kanadából, Molnár Antal lelkipásztor helyettesítette, aki a misszió forrásáról beszélt a Zsid. levél 9:14 alapján, kiemelve, hogy a misszió forrása a Szentlélek, amely mint talajból, Istentől fakadt fel és erejével áthatotta már a pátriárkákat is, kiket magával sodort, hogy legyenek bizonyságtevői Istennek.

A második előadó Mátyás István diakónus volt, szintén Detroitból, aki a Misszió gyümölcseit ismertette, megkezdve az apostolok áldást kísérő munkájukkal. Hozzászóltak Orosz Attila lelkipásztor és Vér Ferenc, aki ismertette a témakör kereteiben a Szövetség kiinduló munkáját. Áldásos gyülésünket énekkel és elnök testvér imájával zártuk be.

Utóhang. Többen sajnálkozunk magunkon. Tönkre megyünk, elpusztulunk — mondják egyesek, nézve más csoportok előhaladását, sőt támogatják is azokat. Jobb volna, ha ennél a vészkiáltásnál inkább segítenék előre haladni a mi munkánkat. Ne temessük mi magunkat. Ha mégis meghalunk, majd eltemet más. Nem jobb lenne, ha mondanánk a zsoltárossal: "Nem halok meg, hanem élek és hirdetem az Úrnak dolgait?" (Zsol. 118:17.)

Adjon az Úr nekünk több munkakedvet és életkedvet, hogy éljünk az Úrnak és egymásnak.

Kovács B. Mihály, jegyző

Nők rovata

Női konf. elnöke: Bányai Sándorné
Pénztáros: Mrs. Elizabeth Haydn
Alelnök: Németh Lajosné

Rovatvezető: Szerencsy Mária, 105 Demott Lane, Somerset, N. J.

Kövek a szívben, kövek a kézben kövek a földön...

(JÁNOS EV. 8:7)

NINCS miért elhallgatnom azt, amit nemrégen tudtam meg . . . Imádságos szívvel készültem az igeszolgálatra. Arra kaptam indíttatást, hogy a bűnei miatt halálraítélt bűnösről prédikáljak, akit Krisztus irgalmas szeretete megmentett.

Hirdettem: van kiút a halálos veszedelemből, van, Aki nem kárhoztat, van Aki szabadító és Megtartó, Aki a bűneit megbánó, összetört szívű asszonyt ezekkel a szavakkal indítja el az új életbe: "Én sem kárhoztatlak; eredj el és többé ne vétkezzél!"

És az volt a megjegyzés, amiről tudomást szereztem: a fenti Igével kapcsolatos szolgálat "bűnpártoló volt . . ."

Eleinte bántott a félre értett, vagy a rosszul értett prédikáció. Később azonban megnyugodtam emlékezve arra, hogy az Úr Jézust is érték megjegyzések. Mikor Zákeus hajlékába tért, akkor azonnal hangzott a vélemény: "Bűnös emberhez ment be szállásra. Az Úr Jézus nagyon szerette, "halálosan szerette" a bűnösöket. És nekünk is ez a feladatunk. Szeretnünk kell egymást, ez a kapott parancsunk Urunktól. Még ha bűnösökről van szó, a szeretet parancsa akkor is fent áll. Miért? Hogy az történjen, ami az Úr Jézus idejében. Kiszeretni a bűnösöket a bűnből . . .

Életmentő feladatunk van. Figyeljünk csak Urunkra. Elég lett volna egy félreérthető mozdulat, s máris kövek sokasága ontotta volna vérét, életét a haláltra ítéltnek. De az Úr Jézus kipártolta, pártjára állott a nagyon bűnösnek. Egyetlen mondat csendült csak fel ajkán: "Aki közületek nem bűnös, az vessen rá először követ." Ez a mondat rávilágított az Igazságra. Kövek voltak a szívben. Ez esetben olyan hamar talál követ a kéz. Hamar talál botot, aki verekedni akar. De az Úr Jézus a Kegyelmezés Igazságát engedi érvényesülni és ilyenkor a kő, a bot, s a fegyver a földre hull.

Ugyanis Krisztus megbocsátása szabaddá tanította bűnétől a bűnöst. És a "nem bűnös"-nek élni kell. Aki feloldatott bűneiből, azt nem szabad halálra kövezni.

Vajon a kövezni akarók is megszabadultak bűneiktől? Hiszen a krisztusi mondat után csendes és passzív távozásuk bűn-bevallás volt. Azt nem tudjuk, hogy ítéletet végrehajtani akarók elhagyták-e bűneiket. De azt tudjuk, amit az Úr nyomatékosan az asszony szívére helyez: . . . "eredj el és többé ne vétkezzél . . ." Vagyis maradjon meg megszabadítottságában.

Járjunk el mi Urunk tanitása szerint. Óvakodjunk a következtől. A megbotránkozás követől. Ne legyünk megszólások, megbántások kődobálói . . . A kemény kőszív kárhoztatni, hibáztatni, vádolni kész és a Krisztus szeretetéből áthatott szív pedig jóvá formálni, jóvá alakítani. Testvér! Talán szívedben. kezedben neked is volt már kő? Talán még mindig akad? Dobd a földre. Ott annak a helye.

Kun Gyula

HORNIK GYÖRGY:

Ahol a nőkben . . .

Ahol a nőkben gyöngül az erkölcs,
Százszor jaj az olyan nemzeteknek.
Lehetnek gazdagok, hatalmasak,
Végre mégis pusztasággá lesznek.

Mert a nők szíve ama szent oltár,
Amelyen a hit tiszta lángja ég
S ha e lángok eggyé ölelkeznek,
Kiépül a magasabbrendűség.

A női nemé a nagy feladat:
Széttaposni a bűnkígyónak fejét —
"És bármilyen áldozatok árán
Diadalma vinni Krisztus igéjét".

Ha a nő magát a bűnnek adja,
Az egész teremtés őt siratja.

(Mécses az éjben c. kötetből)

Levél Braziliából

A Sao Paulo-i Első Magyar Baptista Gyülekezet Nőegylete üdvözli az Egyesült Államokban levő Nőegyleteket, kívánva, hogy a testvérnőknek vágya legyen az, ami a miénk is, Mesterünk munkájában dolgozni

Szeretnék soraim által némi ismertetést adni munkánkról, amelyet végezünk és tervezünk végezni a mi Urunk segítsége által.

Minden hónapban tartunk egy összejövetelt, amelyen műsor és intézendő ügyek megbeszélése van és két imaórát tartunk minden vasárnap, magyar és portugál nyelven.

Van egyletünkben egy úgynevezett "Kisbabák osztálya", s ezáltal nem hivő otthonokat igyekszünk elérni, úgyhogy amikor valamelyik testvérnő által ismert családban gyermek születik, elmegy egy erre megválasztott tag meglátogatni és visz valamilyen ajándékot a született gyermeknek és az édesanya hozzájárulásával be is írja a "Kisbaba osztály"-ba nyilvántartás végett és az anyának ad egy Újtestamentumot, vagy traktátust.

Erre az évre több tervet készítettünk s ezekből is megemlítünk néhányat.

1. Tartunk egy evangélizáló estét, amelyre nem hivő barátnőinket fogjuk meghívni, hogy legyen alkalmuk hallani az Evangéliumot.

2. Rendezünk egy jótékonysági ünnepélyt és az azon bejövendő összeget a nagyobb szükségben levők megsegítésére fogjuk fordítani.

Tartunk egy közös műsoros összejövetelt is egy másik gyülekezet nőegyletével, a tagok lelkiéletét és a szeretett kötelét erősítő kitűzött céllal.

Aztán vannak még más terveink is, de nem akarunk ezek ismertetésével sok helyet igénybevenni. Hálásak vagyunk azért is, hogy ezt a kis helyet rendelkezésünkre bocsátotta a Női rovatot vezető testvérnő, akire kívánjuk az Úr gazdag áldását és hogy érezhesse minden munkájában az Úr vezetését

Nagy Istvánné, elnök
Sao Paulo, Brazilia

DR. KIRÁLY FERENC:

EMLÉKEZÉS DR. KISS FERENC ORVOSPROFESSZORRA

Budapesten, 1966. április 7-én jelentette a Magyar Távirati Iroda, hogy szerdán délután, április 6-án meghalt dr. Kiss Ferenc, Kossuth-díjas orvosprofesszor, a Budapesti orvostudományi egyetem anatómiai intézetének 27 éven át, 1934-től 1961-ig volt igazgatója. 77 évet élt. Kiss professzort a Budapesti Orvostudományi Egyetem saját halottjának tekinti. Temetése 14-én, csütörtök du. fél 4 órakor lesz a Farkasréti temetőben. Kiss Professzornak úgyszólván az egész fiatalabb orvosgeneráció tanítványa volt vagy közvetlenül, vagy sok hazai és külföldi kiadást elért tankönyvei és anatómiai atlasza révén. Szinte élete utolsó pillanatáig foglalkozott tudományos kutatással és a felsőoktatás kérdéseivel. Néhány nappal halála előtt fejezte be Tájantonómia című kiváló tankönyve kiadásának sajtó alá rendezését. Munkásságának elismeréséül számos hazai és külföldi tudományos társaság tagjává választotta. 1952-ben Kossuth díjat kapott; 1959-ben és 1961-ben Munka érdemrenddel tüntették ki. Eddig a jelentés. Hivatalos és nem hivatalos újságok is közölték a nagy veszteséget. A Hazai Tudósítások című folyóirat többek között ezt írta:

"Dr. Kiss Ferenc úgyszólván az egész magyar, a szülőhazában és a nagyvilágban élő orvostársadalomnak professzora volt. Munkásságának elismeréséül számos hazai ésküfölföldi tudományos társaság tagjává választotta... Számos monográfiát, tanulmányt, és tankönyvet publikált. Anatómiai atlasza eddig huszonhat; 2 angol, 1 bolgár, 1 cseh, 1 francia, 1 kínai, 4 magyar, 9 német 5, orosz, 2 spanyol kiadásban jelent meg.

A számos országban egyetemi tankönyvként használt Anatómiai Atlaszt a Magyar tudományos Akadémia kiadója idén újabb; 2 görög, 2 német, 1 orosz, 1 szerb-horvát és 1 szlovén kiadásban publikálja." Az első világháború után nevét ismeri a magyar tudományos világ, de a külföldi is. Nem akad ezután magyar lexikon, ahol neve ne szerepelne. Az Új Lexikon 1936-ban így emlékezik: A szegedi (1929) majd a budapesti egyetemen (1924) az anatómia tanára s az anatómiai intézet igazgatója. Legfontosabb kutatásait az autonom idegrendszer körében végezte. Főbb művei: Tájantonómia (1922), Übed die Zusammensetzung der pepipherischen Nerven... (1928), Anatomie medico-chirurgiale des pédicules nerveux de l'appareil viscéral (1933)." Az Új Magyar Lexikon 1961-ben hozzáteszi még, hogy a nagy tekintélynek örvendő akadémiai cím birtokosa, az orvostudományok doktora, az angol orvosi akadémia külső tagja... Kossuth-díjas. Ez a változatos ismertetés is nagyon hiányos lenne, ha nem említenénk meg, hogy tanítványai közül — akikről tudunk —, 11 egyetemi tanár működik magyarhonban és külföldön. Könyvei több mint 200,000 példányban forognak szerte a világon.

A Budapesti Orvostudományi Egyetem saját halottjának minősítette és ehhez méltóan képviseltette magát. Temetésén felvonultak a volt professzortársak, vidékről éppúgy, mint a fővárosból, felvonultak az utódok, orvosok és a hallgatók nevében is búcsúztak a nagy tudóstól. Az állami vezetés valóban szépen emlékezett meg. Szinte mindenki érezte, hogy e férfiú temetésén egy társadalom búcsúzik és zokog. Ezek az adatok híven igazolják a magyar tudományos és társadalmi életben betöltött nagy jelentőségét.

Dr. Kiss Ferenc orvosprofesszor és volt dékán temetésén ott voltak nemcsak tisztelői, hanem búcsút vettek tőle azok is, akiket szíve utolsó dobbanásáig szeretett, akiknek szívét ajándékozta, és akik cserébe szívüket adták, a *hivők*. És ez kényszerít ellenállhatatlan erővel, hálával, hogy mi is, baptista hivők, emlékezzünk... Szomorú, nagyon is bánatos kötelesség. De ismerjük meg közelebbről...

Kiss Ferenc 1889-ben Nagyszalontán született. Rokonságát faluja nagy szülöttjével, Arany Jánossal, büszkén vallotta. A nagyszülők háza egymás mellett állt. Még büszkébb volt, hogy Kornya Mihály is ott látott napvilágot.

Református, magyar család sarja. Ősei verekedtek tatárral, törökkel és évszázadokon keresztül a katolikus Habsburg-zsoldosokkal. Igazi hajdú ivadék. Ezt a szívósságot, keménysége, az elnyomottakért, azok szabadságáért rendületlenül küzdő igazságszeretetét örökölte. Apja kis szőlő, gyümölcstermelő paraszt, kevés földdel, sok gonddal. Rokonsága, ezek a tősgyökeres magyar parasztok még ma is ott élnek az ősök földjén. Szüleiről, a bibliás parasztokról mindenkor nagy szeretettel beszélt. Tőlük örökölte az 1902-ben nyomtatott nagyváradi Biblia iránti tiszteletét, szeretetét. Ezt a Bibliát főleg téli estéken nagy áhítattal vette körül a család. E környezetből hozta magával az egyszerű parasztok iránti szeretetét, zamatos, bihari nyelvjárását, ami nem gátolta meg később, hogy németül, franciául és angolul is hirdesse Isten Igéjét.

Középiskoláit Székelyudvarhelyen, Kolozsvárott pedig orvosi tanulmányait végezte az 1908 és 1913 közötti években. Erdély fővárosában tanársegéd az anatómiai tanszéken. 1917-ig működött ott. Ebben az időben ismerte és szerette meg igazán Erdélyt. Itt az ország kellős közepén. Jól ismerte történelmét. Szerette, magáénak vallotta. Keményen bírálta könnyelmű fejedelmeit. Erdély bukásának okát II. Rákóczi Györgyre hárítja. Ez a fejedelem nyomta el a puritánok erdélyi ágát. Könyörtelen maradt édesanyjával, Lórántffy Zsuzsannával szemben is, aki a puritánok legfőbb támasza volt. A fejedelem szerencsétlen lengyelországi hadjárata, Isten figyelmeztető ujja történelmünkben.

(Folytatás a 6. oldalon)

(Folytatás az 5. oldalról)

1917—1929-ig a budapesti orvosi egyetem tanársegéde, majd adjunktusa. Későbbi életét jól ismerjük az előbbiekből.

Kiss Ferenc gyermekkorától kezdve bibliás hivők között élt. Nagyszalontán, mint gyermek ismerkedett meg Kornya Mihállyal. Házuknál sűrűn megfordult. Haláláig a hivő ember eszményképe maradt a "paraszt próféta" Kornya. Együtt jöttek össze a szalontai baptista imaházban. Amikor ezeket a sorokat írom, úgy érzem, mintha itt lenne ismét mellettem. Jóságos tekintetét vélem látni. Mintha ismét mondaná: Írja meg ezt is... De kísérjük el útjára...

A kis diák elindul... Vastag, jól és sokat forgatott Bibliát tesznek szükös kis csomagjába. Idegenek között, fájdalomban is jó kísérő. A kis diákból nagyobb lesz... És most beszél a professzor... Egyetemre kerülök... Olvasom szorgalmasan Bibliám. Apám külön is kért erre... Naponként szárazabbnak érzem. Fiatal orvos vagyok. A történelmi egyházak hivőbb csoportjait fel is keresem. De valami nincs rendben a szívemben... Nyugtalan bánkódás vesz rajtam erőt. Keserűség gyötör. Tudományos munkámban sem lehet már boldogságom... Egy ilyen keservvel telített napon, amikor a vallásoskodó életet teljesen céltalannak látom, egész váratlanul jelenik meg Victor János. Az első magyar kommun alatt, 1919-ben volt ez. Engem keres. Bevezetem szobámba, le se ültetem. Megáll, rám tekint és csak ennyit szól: Mondja kérem, kicsoda önnek Jézus? Kurta kérdés. Feleletre sem vár, máris távozik. Ebben a pillanatban mintha villám futott volna keresztül rajtam. Megvilágosodott az agyam és a szívem. Döbbenetes volt a felismerés. Ez a *Jézus, aki életét adta értem,* ebben a pillanatban hozzámlépett... Közvetlenül reám tekintett. Azóta se vette le rólam... Leültem és napokon keresztül nem tudtam mást nézni és olvasni, csak a Bibliámat. És milyen csodálatos ez a régi "száraz" Biblia. Minden betűje vérrel, ideggel, élettel telített. Azóta sem tudom letenni. De az életem mindenestől letettem ennek a Jézusnak kezeibe. És az igazi élet csak most kezdődött... De a nehéz is. A csodálatos tavasz után jöttek a próbák, nehézségek. A Sátán nem aludt. Egy dolog azonnal világossá vált bennem. Testvéri közösség nélkül nem élhetek. A Testvér Gyülekezetekhez csatlakoztam. Kíváncsi kérdésemre, hogy miért nem az általa jól ismert baptistákhoz, egy kis kerülővel, szinte csak erőltetésre adta meg a választ.

— Bizton jó, ha felfigyelünk reá. Ha csak kis igazság lenne, akkor is figyelmet érdemel. — Feri, maguknál az Úr nagy értékeket helyezett le. Csopják és id. Udvarnoki testvér milyen sokat imádkoztak értelmiségéért, és amikor megkapták azt a baptista testvérek, akkor nem tudtak vele mit kezdeni. A másik komoly probléma: Ahol az Egyház megjelenik, ott vége a gyülekezetnek, az élő Igének. Minden evangéliumi mozgalom halála, amikor a "vasaltnadrágúak", az egyházi irányzat képviselői veszik át a kommandót. Maguknál Kornyával kihal a gyülekezeti irány és lassan kezdenek elegyháziasodni. Jézus csak gyülekezetet ismer. Az egyház evilági politikai intézmény. Bölcs meglátását sajnos szomorúan igazolja Magyarország. Szemtanui lehetünk egy világi, egyházi folyamatnak, ahol "az egyházi vezetők" sajtót, szószéket teljesen egy istentelen irányzat szolgálatába állították. Maguk járnak elől a hűek üldözésében, állami kézre juttatásukban. Ami keresztyén forma még mutatkozik, az is az igazak félrevezetését szolgálja, még akkor is, ha az a "fényesség angyalának" képében történik. Kevés vigaszt jelenthet számunkra, ha Kiss testvérünk élete alkonyán, saját közösségén belül, jó diagnosztához méltóan, egy semmivel sem veszélytelenebb irányzatot, a diktaturizmus megtestesülését, a gyülekezeti szabadság megrablását látthatta, másik oldalon az elszéledésnek lehetett tanúja. Szomorúan távozott... Értékelnünk kell ezeket a súlyos szavakat. Testvértől, féltőn szerető atyai baráttól jöttek. Nehogy véletlenül egyetlen olvasómnak az legyen az érzése, hogy professzor testvérünk nem egy fronton küzdött velünk isten országának dicsőségéért, magát szólaltatjuk meg. Egyik könyvismertetésében így ír:

"Amikor a múlt század második felében eljutott hozzánk a 'prédikátorok királyának', Spurgeonnak áldásos angliai igehirdetése, nagy felbuzdulással írtak róla egyházi lapjaink is, de amikor megjelentek nálunk Spurgeon első követői, a baptisták, csupán zaklatásban és gúnyban lett részük, mely alól még ma sem menekülhetnek, biztos jeléül annak, hogy a krisztusi erők még működtek közöttük." (Kegyelem és Igazság, 1. évf., 1933.. 62. 1.) Itt nem a kívülálló, hanem az értünk is küzdő testvér féltő szeretete, a naggyá lett testvér gondossága nyilvánul meg.

Gyülekezeti felfogását, ősi baptista felfogását Kornya Mihályról alkotott gyönyörű emlékét a "Magyar paraszt-próféták" című tanulmányában örökíti meg. Íme szívéből egy darab:

"... Beteljesedett rajtatok, hogy Isten országa tibennetek volt. Kisdiák korom óta sok földet bejártam, sok emberrel találkoztam, de e sorokban bizonyságot teszek arról, hogy betegségeimben és a szülői háztól való korai elszakadásomkor imáitok kísértek engem. Emberi szem nem tudja belátni, hogy kikre és milyen mértékben jelentettek lelki és testi áldást közös imáitok, de felíratak ezek is az Életnek Könyvébe.

Ha testben élnétek, örömmel látnátok, hogy azok közül, akik láttak és hallgattak titeket, többeket ugyanúgy szólított meg az Úr, mint titeket is és pontosan ugyanazok bizonyságtételeket hordozzák Istenről és az Ő szent Fiáról, amit ti is hordoztatok. Az általatok hintett magvak kikeltek és a nevezetes hajdú város határain túlra is terjedtek. Legyen testeteknek nyugodt pihenése abban a földben, melyet arcotok verítékével műveltetek, lelketek pedig várja meg türelemmel azt az időt, midőn társaitok száma betelik és azokkal együtt meghallgatjátok a mennyei Király szavát, 'Jól vagyon jó és hű szolgám...' (Kegyelem és igazság. 10. évf. 1942. 150. 1.) Mintha saját sírfeliratát írta volna meg.

Kövessük további útján... Senki sem kérte reá, magától érlelődött meg benne az alámerítés szükségessége. Így engedelmeskedve benső indíttatásának, követte mesterét az alázatosság útján. 1924-ben bemerítkezett. Azt hihetnénk, hogy ezután hivő élete nyugodtabbá vált. Nem így történt. Naponként több szolgálatot vállalt. Nem gondolnám, hogy akad magyarországi hivő, aki ne ismerte volna, ne hallotta volna nevét, alázatos, nem mesterkélt, őszinte, egyszerű, de mélységekig hatoló igehirdetéseit. A magyar királyság egyetemi nyilvános rendes tanára, az akkori idők titulusainak megfelelően, a "méltóságos úr" legkedvesebb vasárnapjait falusi kis imaházakban, nádfödeles kunyhókban tartott imaáhítatok tartásával, bibliai magyarázatokkal töltötte el. Valóban palotákban és kunyhókban adta át a Megváltó üzenetét.

(Folytatás a következő számban)

AZ ÖRÖK HAZÁBA KÖLTÖZTEK

Cleveland

AGÁRDY PÁL. Szép kort ért el az én idős testvérem. Amióta Amerika földjére vezetett bennünket a mi jóságos mennyei Atyánk, azóta ismertem őt. Igen finom természetű ember, tiszta szívű, egészséges keresztyén hivő ember volt. Mindig kellemes volt vele szellemi társalgást folytatni. Utóbbi időkben gyengélkedett, majd kórházba került. Onnan úgy engedték el, mint akinek nincs semmi baja. Aztán újra bekerült a kórházba, de most már, mint komoly beteg és ezzel be is fejezte idős Agárdy Pál bátyám földi pályafutását.

Kedves emberem volt, mert mindig úgy szólított engem "Fiam", és nagyon tudtam becsülni ezért, mert szavai mindig ugy hangzottak hozzám, mintha fiának szólna.

Múlt távlatából már nem idézhetem, hol, mikor született, ki keresztelte meg és kiként lett hívővé, de egy biztos: hivő volt a szó szoros értelmében és úgy vélem ez többet jelent róla állítanom, mint bármi mást.

GOMBÁR JÓZSEFNÉ. Virágvasárnapján költözött el az örök mennyei hazába. Egy végtelen finom hívő asszony hiányzik közülünk. Budapesten született és nevelkedett. Az "Angol Kisasszonyok" nevű igen nevezetes iskolában érettségizett. Az, Aki időt és utat jelöl az ember számára, szinte rendelésként került az Egyesült Államokba vagy 30 évvel ezelőtt. Mint annyi sok embernek és nőnek neki is színes, de szép élete volt. Első férjét elvesztette és a New Yorki Magyar Baptista Gyülekezetben ismerkedett meg férjével, Gombár Józseffel és ott fogadta el az Urat. Dr. és Rev. Balla György lelkipásztor testvér merítette be hitének vallomására. Igen boldog életet élt az ő kedves és most már özvegyen maradt Gombár József testvérrel. Mikor mindketten arra az állapotra jutottak, hogy munkából visszavonuljanak és éljenek az Úrnak és egymásnak, akkor keresték azt a helyet, ahol véglegesen letelepüljenek. S így választásuk Clevelandra esett, hisz mindketten ízigvérig magyarok és magyarok között akartak élni. Dicsekedés nélkül lehet állítani e kedves házaspárról, hogy nagy nyereség volt a Gyülekezetnek, mert mindketten mindig ott voltak, ahol nekik, mint hívőknek állniuk kellett.

De jöttek a nemkívánatos napok. Beteg lett. Hosszas betegség után, közel a hetven évhez költözött az örök hazába, ahol már nincs kórház, orvos, sok műszer és más ember számára alkalmatlanság.

Aki valaha is megfordult Gombár testvérnő lakásában az csodálhatta rendkívüli finomságát kezemunkáján keresztül. Mert minden, ami körülvette az csipke és szép munka volt. Keze örökösen járt és állította elő a szebbnél-szebb munkákat. A női lélek szépségét szemlélhettük az ő életében akkor is, amikor a Gyülekezetről és annak életéről volt szó. Mint mondtam, nyereség volt és most veszteség lett nemcsak a búsan maradt férjének, hanem az egész testvéri közösségnek. Ezért mélyen osztozunk Gombár testvér szomorúságában, hisz az ő hitvesének elköltözése mindnyájunknak gyászt jelent.

REMETEY JÓZSEF volt m. kir. alezredes. Ő is Virágvasárnap reggel húnyt el és amikor róla írnom kell, úgy vagyok, mint Csepi Béla volt bajtársa, aki úgy búcsúztatta hajdani jó barátját, hogy igen nehéz neki szavakat találni, hisz legjobb barátját és bajtársát vesztette el. Ezért fáj nekem is e sorokat rónom, mert én meg sógoromat vesztettem el az ő személyében, akivel közel 26 évet töltöttem el.

Most lett volna 70 éves és minden úgy látszott, kitűnő egészségnek örvend. De nem így volt. Két műtéten esett át és utána szívtrombózist kapott és ez alig 48 óra alatt végzett vele. Igen nagy sportember volt, lovagló-tanár és kardvívó, de ezek nem számítottak akkor, amikor a halál beleszólt az életbe.

Ő Bajáról származott, ahol édesapja igazgató-tanító volt. Ludovika Akadémiát végzett. Fiatalember volt, máris harcba szólította a haza. Hősként harcolta végig az első világháborút, erről számos kitüntetés tanúskodott. Mint katona, igen nagy rendet tartott maga körül. Fegyelmezett ember volt, és ezért be tudott illeszkedni abba a vallásos életbe az ő kedves hitvese által a clevelandi Magyar Baptista Gyülekezet életébe, ahol számára egy egészen újvilág értelme lett nyilvánvalóvá. Úgy követte feleségét, mint árnyék és mindenütt ott volt, ahol a hitvese s így a templomban is. Nem tagadta meg erszényét a gyülekezet szükségleteiről, de édesanyjától sem, aki igen magas kort ért el. Az ő anyagi támogatása el nem maradt volna édesanyjától. De adott mindenkinek, akinek csak adhatott, úgy ahogy kelletett.

Hatalmas virágerdőben láttuk a halottas kápolnában, ami azt mutatta, hogy kedvelt tagja volt nemcsak Cleveland magyarságának, hanem a State Hospital orvosai, tisztviselői és munkásai között, mely kórházban nyugdíjba vonulásáig alkalmaztatásban volt. Felesége itt orvos és teljesíti nemcsak emberbaráti kötelességét, hanem a keresztvéni hivatását azon embercsoport között, akiknek az elméjük bomlott meg az élet zivatarjai között.

BÉLY ÖDÖN testvér is itt hagyott bennünket. Csak az tudna róla érdekesebbnél érdekesebb történeteket beszélni, aki őt közelebbről ismerte meg. Mélyhitű, ingathatatlan ember volt. Rengeteg megpróbáltatáson ment át és ez acélozta meg a hitben is. Állíthatom róla, hogy hűség és álhatatosság tekintetében oszlop volt és kitartó alapos munkájában. Mérnök volt és ezért minden munkáján meglátszott az alaposság. S mint hivatásában, vagy magánéletében mindezekhez ragaszkodott a gyülekezet életében. Ha szólott, annak alapja és mély értelme volt.

Évekkel ezelőtt költözött el az ő végtelen szerető hitvese, aki szintén példaadó életet élt férjével és leányaival, az egész családjával, sőt unokáival is.

Az én "Bély bácsim" nagytudású ember volt és vonzó volt számomra az, ha társalgását élvezhettem.

És végül azzal teszek pontot eme szomorú jelentésemnek, hogy üresek maradtak a magyar padok a templomunkban. Így mennek el a jó magyar atyafiak és hívő asszonyok. Nincsenek újak, akik elfoglalhatnák ezeket a megüresedett helyeket. Ma már szinte kong az ürességtől és csak a padok, falak hall-

(Folytatás a 8. oldalon)

AZ ÖRÖK HAZÁBA KÖLTÖZTEK

(Folytatás a 7. oldalról)

gatják az Úr üzenetét minden egyes alkalommal. Így némul el a "magyar Amerika" hangja először a templomokból, aztán az utcákról és a magyar társaságokból. Hisz, ahogy már megtapasztaltam, tudom, hogy az értékelni tudó amerikai társadalom büszke arra, hogy ilyen állampolgárai vannak idegenből, mint ezen hűséges magyarok, akikről most beszámolót írtam. S magam is félek már attól, hogy halotti jelentést kell írnom, hisz addig-meddig megy a dolog, mihamar rám kerül a sor.

Azonban tegyünk újra hitet és vallomást afelől, így rendelte a világot alkotó hatalmas Úr, hogy engedi, számoljon az ember 60—70—80 esztendőket és utána elmúlnak, mint a mezőknek füvei, virágai és sem ezek, sem az emberek többé nem lelik helyüket e földi téren. Az viszont egy rendkívüli sors, hogy nekünk magyaroknak, a másodikul adott hazánkban húnyjuk örök álomra le szemeinket és betakar bennünket az idegen föld a hazai helyett, amit pedig úgy tartottunk, az az a föld számunkra, ahol élnünk és meghalnunk kell. Isten így végzett felőlünk és legyen érte áldott háromszoros SZENT NEVE!

Tudom testvéreink sírnak a sírókkal és az Isten vígasztalást ad az érintett özvegyeknek és árváknak ingyen az Ő nagy kegyeméből.

Némethy L.

Sao Paulo

ÖZV. NAGY SÁNDORNÉ, született Bisi Lidia, elaludt az Úrban. 69 évet élt ebben az árnyékvilágban, de ennek nagyobb részét és mondhatom a java részét is az Úrban élte. Almosd községben született 1897. szeptember 9-én. A nagyváradi baptista gyülekezetben lett alámerítve, aztán sok másokkal együtt, ő is elhagyta szülőföldjét férjével és egyetlen kisfiával és Braziliában telepedtek le 1925-ben. Nagy küzdelemmel és sok nélkülözés között élt a kis család, mint általában az akkor kivándoroltak, de lehetőleg mindig olyan helyen próbálták az élet könyebbségét keresni, ahol legalább egy-két hivő család volt, akikkel imádkozhattak. Végül Sao Pauloba kerültek, ahol már népes gyülekezet volt és végleg itt telepedtek le.

Ezelőtt nyolc esztendővel hívta haza az Úr Nagy Sándor testvért és attól kezdve egyetlen fiával lakott testvérnőnk, aki az utóbbi időben látását is csaknem teljesen elveszítette. Földi élete utolsó négy hónapját ágyban töltötte és ebből több mint két hónapot a kórházban, ahonnan ápr. 18-án hívta haza az Úr.

A kórház halottas kápolnájában volt felravatalozva, ahol már akkor este sokan gyűltek össze, hogy részvételüket fejezzék ki. Temetése 19-én történt, amely alkalommal Erodice de Fontes Queiroz lelkipásztor hírdette Isten vigasztaló Igéjét úgy a ravatalnál, mint a temetőben is, nagyszámú hallgatóság előtt, köztük az elköltözöttnek nem hivő rokonai is, akiknek így adott az Úr alkalmat az Ő Igéje meghallgatására.

Nagy Sándorné testvérnő Nagy István testvér lelkipásztornak volt az édesanyja, akit mint egyetlen életben maradt gyermekét (nyolc közül), valóban az Úrnak nevelte, aki már 18 éve vezeti a Sao Pauloi Első Magyar Baptista Gyülekezetet, amely ezzel a gyász esettel kapcsolatban is kifejezte részvétét pásztorával szemben alakulataival és a nagy kiterjedésű rokonsággal együtt, amelyért ezúton is hálás köszönetét fejezi ki Nagy István testvér, családjával együtt.

Külön köszönetet mond Berecki András testvérnek, aki családi sírjának egy részét engedte át testvérnőnk összeomlott földi sátorháza elhelyezésére.

Adjon Urunk pihenést szolgáló leányának és vigaszt a gyászoló családnak!

Buenos Aires

KATONA MÁTYÁSNÉ, született Solynoci Viktoria nővérünket mindnyájan szerettük, mert különös természettel áldotta meg őt a Teremtő. Mindenkit megértett, a szomorú szíveket tudta vigasztalni, bátorítani és olyan szíve volt, hogy ahol csak segíthetett, szívesen segített, noha neki is volt bőven része az élet nehéz küzdelmeiben, a hitélet kemény harcaiban és sok szomorúságban. Mégis, olyan szíve volt, hogy mindig tudott örülni az örülőkkel és sírni a sírókkal.

Egy súlyos műtét után hét hónap és húsz napon át testileg sokat szenvedett. Súlyos szenvedéseit az Úrban való hittel példás türelemmel viselte. Tudta, hogy betegsége halálos. Látogatásom alkalmával többször mondta: "Nem félek meghalni, mert tudom, kiben hiszek, tudom kihez megyek és azt is tudom, hová megyek." A "Dicséretek" énekeskönyvben a 95, 190 és a 205-ös számú énekeket különösen szerette. Mikor meglátogattuk, mindig kérte a jelzett énekeket, hogy énekeljük és az ének alatt arca csodálatosan átszellemült. Szívemben sokszor hálát adtam az Úrnak azon erős hitért, mellyel megajándékozta kedves Katonáné testvérünket.

Az Úr megelégelte szolgáló leányának testi szenvedéseit és márc. 31-én du. fél ötkor a földi életből az örök hazába hívta.

Katonáné nőtestvérünk 1894. dec. 11-én Csanádpalotán, Csanád megyében született. Férjével 53 és fél évet töltött házasságban. Katona bácsi és egyetlen lányuk Manci nem hivők, de kedves beteg testvérnőnket nagy szeretettel, példásan ápolták.

Katonáné nővérünk 1929-ben jött Argentinába. Az Úr Jézust Argentinában 1941-ben ismerte meg és szívébe fogadta, mint személyes Megváltóját. Az Úr Jézust és gyülekezetét nagyon szerette. Amíg csak volt testi ereje, jó és rossz időben vasárnaponként mindig pontos időben jelen volt az istentiszteleteken, noha házuktól a gyülekezetig 2 órát kellett utazni és ugyanannyit vissza. Amikor betegsége miatt már nem bírt jönni a gyülekezetbe, misszióra való adakozását akkor is pontosan minden hónapban beküldte, sőt még a perselypénzt is. Ezen tetteivel bebizonyította, mennyire szerette Megváltóját és mennyire szívén viselte az Úr gyülekezetének anyagi terhét. Ezen tetteivel nagyon szép példát hagyott maga után az Úr gyermekeinek.

Temetése április hó 1-én délután volt nagy részvét mellett. A ravatalnál és a temetőben alulírott, a gyülekezet lelkipásztora szólta az Igét magyar nyelven, kasztezsán nyelven Schaffer Fülöp diakónus testvérünk szólta az Igét.

Elhúnyt nővérünket 80 éves férje, Manci leánya férjével és 6 éves unokája, Palika gyászolja.

Az Úr vigasztalja meg a gyászoló szíveket.

Pintér Sándor